

[Socialministeren.]

dag. Men det er jo oplagt, at man må lave en overgangsordning, og her peger rapporten på en optjeningsperiode på 20 år i opbygningsperioden.

Det er i rapporten en vigtig forudsætning, at ordningen skal hvile i sig selv uden tilskud fra det offentlige. Det skal med andre ord være en bidragsfinansieret ordning. Bidragsbetalingen kan tilrettelægges således, at bidraget til lønmodtagerne fuldt ud betales af arbejdsgiverne, men der er også peget på andre muligheder, der kan overvejes, enten at bidraget deles mellem parterne, eller at lønmodtageren betaler bidraget.

Spørgsmålet om tillægspensionens størrelse hænger sammen med spørgsmålet om dækningsgraden for den samlede pension, det vil sige hvor stor en del både grundpension og tillægspension dækker af den tidligere indtægt.

Da dækningsgradens størrelse i høj grad afhænger af en politisk vurdering, har arbejdsgruppen måttet vælge nogle tænkte dækningsgrader af hensyn til de økonomiske beregninger. Gruppen har som udgangspunkt valgt et eksempel, hvor dækningsgraderne stort set svarer til de dækningsgrader, der i dag gælder for tjenestemandspensionerne inklusive folkepension. For at understrege, at det alene er et eksempel, har arbejdsgruppen også foretaget et sæt beregninger, hvor dækningsgraderne ligger 10 pct. lavere end tjenestemandspensionerne. Jeg skal give et beregningseksempel fra rapporten.

Ser man på et ægtepar med en indtægt på 90.000 kr., giver tjenestemandspensionen en dækningsgrad på 83. Ægteparret får med andre ord en disponibel pension, der udgør 83 pct. af deres tidligere disponible indtægt. For en enlig med samme indtægt, altså 90.000 kr., er dækningsgraden 86.

Overfører man dette til en almindelig tillægspensionsordning, og går man i øvrigt ud fra, at ordningen vil blive opbygget efter svensk eller norsk mønster, vil ægteparret få den samme dækningsgrad, nemlig 83 pct., hvis der ud over folkepensionen ydes en tillægspension på 44 pct. af den pensionsgivende indtægt. Omregnes procenterne til kroner, og bruger vi pensionsatserne fra den 1. april 1976, vil der være tale om en bruttopension på i alt 64.700 kr., fordelt med 33.600 kr. i grundpension og 31.100 kr. i tillægspension. I det valgte eksempel vil en tillægspensionsprocent på 44 give den

enlige en lidt lavere dækningsgrad end tjenestemandspensionen, men denne afvigelse hænger til dels sammen med arbejdsgruppens beregningstekniske forudsætninger om grundpensionens størrelse.

Spørgsmålet er herefter, hvad det vil koste at nå op på en sådan dækningsgrad. Det årlige bidrag til ordningen skal ikke op på fuld størrelse med det samme; det skal tværtimod vokse over en lang årrække. Arbejdsgruppen har beregnet, at et årligt bidrag på lidt over 3 pct. af den pensionsgivende indtægt vil give personer med mellemindkomster næsten samme økonomiske belastning som de nuværende bidrag til henholdsvis pensionsfonden og ATP-fonden. Det vil så afhænge af bidragets stigningstakt og af reguleringsformen for tillægspensionen, hvornår man når den endelige bidragsprocent, og hvilken procent man kommer til at slutte på.

I det beregningseksempel, jeg omtalte før, vil det endelige bidrag blive 11,3 pct., og det når man først år 2012. Der er her forudsat en årlig stigning i bidraget på 1/4 pct. og desuden, at tillægspensionen både pris- og reallønreguleres. Hvis der kun bliver tale om en pristalsregulering, vil man med samme stigningstakt få et endeligt bidrag på 8 pct.

Spørgsmålet om en fondsopsamling er af central betydning ved en tillægspensionsordning, det gælder både ved ensartede og ved indtægtsafhængige tillægspensioner. Arbejdsgruppens rapport indeholder også nogle beregninger over, hvilken fondsopsamling der kan komme på tale ved de to tillægspensionsmodeller. Jeg vil imidlertid gerne understrege, at man ved model C har betydelig valgfrihed med hensyn til at bestemme fondens størrelse, og det er derfor langt fra givet, at man skal nå op på de størrelser, der er vist i rapporten.

Af tekniske grunde vil det være nødvendigt med en vis fondsopsamling, der kan udligne svingninger i pensionsudgifterne som følge af befolkningsudviklingen. Desuden vil det være hensigtsmæssigt, hvis en del af pensionsudgifterne kan finansieres ved fondens renteafkast og ikke udelukkende ved de årlige bidragsindbetalinger.

Endelig må det tillægges væsentlig betydning, at man ved en fond kan sikre en fortsat og stabil opsparing i samfundet. Jeg kan i denne forbindelse minde om, at der allerede i 1970, da pensionsfonden blev oprettet, blev lagt meget stor vægt på dette opsparingsmo-